

The Razor's Edge #12

God zoekt jou ook

3 maart 1987 AM in Chuang Tzu Auditorium

Vraag 1

Geliefde Osho, Is het echt waar dat God mij ook zoekt? Kan ik wachten tot Hij mij vindt?

Sat Vijaya, het is absoluut waar dat net als dat jij God zoekt, of waarheid, of de geliefde, Hij jou ook zoekt. De zoektocht is nooit eenzijdig. En elke zoektocht die eenzijdig is zal nooit vervuld worden. Maar jouw vraag is, "Kan ik wachten tot Hij mij vindt?"—dan zal hij ook wachten om jou te zoeken. Zoeken moet van twee kanten komen, anders wachten beide zijden. Het bestaan heeft een balans voor alles. Jouw wachten is niet genoeg; jouw verlangen, jouw zoeken is zeer zeker nodig. Eén van de Sufi's uitdrukkingen is: als je één stap naar God zet, zet Hij duizend stappen naar jou. Maar ten minste één stap van jouw kant is absoluut noodzakelijk. En jouw ene stap is veel belangrijker dan de duizend stappen van God, want met "God" wordt geen persoon bedoeld, met "God" wordt de intelligentie van dit hele universum bedoeld, het bewustzijn van het hele universum. Jij hebt een heel klein stukje bewustzijn. Jouw ene stap is veel groter dan de duizend stappen van God, want het bestaan heeft een oneindige intelligentie. Dus alleen wachten is niet genoeg. Gewoon wachten is een staat die niet leven is; er moet een groots verlangen zijn, een dorst van elke porie van je wezen. Behalve als God een kwestie van leven en dood voor je is is een ontmoeting niet mogelijk. Bijna iedereen is bereid te wachten—dat betekent dat op je waslijst God het onderste item is, wanneer je al het andere in de wereld hebt gedaan. En dat is onmogelijk, zelfs in de oneindigheid; dit of dat zal ongedaan blijven. God moet je eerste prioriteit zijn. Het moet een soort jagen in je hart worden. In ademend en uit ademend, er moet een herinnering zijn; wat je doet is niet essentieel en wat essentieel is is om diep in meditatie te gaan.

Denk nooit aan God als iets buiten jezelf. Dat is een verkeerd begin – want waar moet je Hem zoeken? De buitenwereld is zo enorm; je hebt geen adres of telefoonnummer. In het oneindige bestaan, in welke richting zul je Hem gaan zoeken? Hoe zul je weten dat je op de goede weg zit? Miljoenen paden.... hoe ga je kiezen? Wat zal het criterium zijn? Door dit misverstand dat God buiten is, werd religie georganiseerd rondom priesters, rondom een heilig boek, rondom bepaalde dogma's – want dat geeft je tenminste een gevoel voor waar je moet zoeken; je moet naar de kerk gaan, je moet een bepaald gebed doen, je moet naar synagogen, je moet je weg in de heilige geschriften vinden. Het idee van God buiten heeft de hele mensheid in een geweldige verwarring gebracht. Hij zit binnenin je. Beter als we zouden zeggen: Hij is je binnenin, je interieur, je centrum van je zijn. Je bent aan de periferie van je individualiteit. Beweeg naar binnen.

Eerst zul je gedachten ontmoeten. Raak niet in ze verstrikt, gewoon negeren... Buddha heeft het woord upeksha gebruikt, negeren, als een zekere gegarandeerde methode; anders raak je verstrikt in het net van gedachten. Vecht niet met ze, ga gewoon door alsof je hoofd leeg is. En als je ze kan negeren wordt je hoofd leeg. Hoe meer aandacht je aan je gedachten besteedt, hoe meer voeding je aan je gedachten geeft. Als je grens van het denken kan overgaan zonder verstoring – en dat is geen moeilijke zaak, gewoon de kunst van het negeren – dan kom je in de wereld van gevoelens, emoties, stemmingen, die subtieler dan gedachten zijn. Je bent van het denken en zijn terrein een dieper gedeelte van je zijn binnen gegaan, het hart. Zet dezelfde methode voort, negeer je sentimenten, emoties, stemmingen, alsof ze jou niet toebehoren. Als je de grens van je hart overgaat kom je bij de grens van je eigen zijn. Dat is de tempel van God. En het moment dat je de tempel binnen gaat zet hij zeker duizend stappen naar jou. Deze duizend

stappen zijn symbolisch. Hij komt naar je als licht, als de essentie van schoonheid, als geluk, als stilte, als vrede.

En Hij komt met zoveel kracht, bijna als een vloedgolf, dat je erin verdrinkt. Je zult God vinden, maar je moet jezelf verliezen; dat is de prijs. Het is niet veel. Hoeveel denk je dat jou kost-prijs is? In feite is een dier kostbaarder dan een mens. Wanneer een mens sterft is niemand bereid hem te kopen. Wanneer een olifant sterft, dan tienduizenden roepies... Wanneer een dier sterft heeft zelfs het dode dier een nut. Het is alleen de mens die sterft en dat het enige dat je ermee kan doen is hem verbranden of begraven – gewoon van hem af komen. In plaats van wat geld binnen te brengen na zijn dood moet je voor hem betalen. Dus het is niet nodig om bang te zijn als je verloren gaat, verdrinkt, want in de tempel van God kan er maar één bestaan -- Hij of jij. Dualiteit is niet mogelijk daar, want dualiteit is conflict. En de ervaring van God is die van immense harmonie. Die harmonie kan alleen bereikt worden als jezelf toestaat te verdrinken in de vloedgolf die van alle kanten komt – van plezier, geluk, extase. Het gevoel van sterven in de vloedgolf van God is de volmaaktste and zoetste ervaring – het laatste, het hoogste, het grootste; er is niets boven dit. Maar het gebeurt niet door enkel te wachten. Je moet je eigen zijn binnen gaan. Hij is daar altijd aanwezig; Hij is je leven; Hij is je alles. Je bent maar een klein lichtstraaltje van die immense bron. Dus wanneer je in Hem verdrinkt is het net als een lichtstraal die terug naar de zon is gegaan. Je bent thuis gekomen. Als God begrepen is op de manier die ik je vertel... En ik ben geen denker; het is niet mijn hypothese, het is mijn ervaring. Ik ben door die dood heengegaan en ik heb gezien dat het een dood lijkt van één kant, maar van de andere kant is het een herleving.. Je verdwijnt als een klein creatuur en wordt een enorme creativiteit. Je verliest niks en wint alles.

Maar de georganiseerde religies willen niet dat je je hiervan bewust bent, want hun hele zaak draait op een God buiten je. Dan is de priester nodig, de tempel is nodig, de moskee is nodig, de kerk is nodig; dan is de Heilige Bijbel nodig, dan zijn een stel interpretatoren nodig en dan worden alle miljoenen priesters over de wereld je bemiddelaar met een fictieve God ergens in de hemel. De paus van het Vaticaan heeft het een zonde verklaard te biechten direct tot God; je moet biechten tot een priester. En natuurlijk moet het een katholieke priester zijn – alleen hij heeft de macht gekregen om directe communicatie met God te hebben. Je kunt niet direct bidden, je kunt niet direct om vergiffenis vragen. Zie je de sluwheid, de gemeenheid, de hele strategie van uitbuiting? De priester wordt belangrijker dan God zelf. Aan de ene kant gaan deze mensen door je kind van God te noemen, aan de andere kant dat kinderen niet direct met hun vader kunnen communiceren, er is een priester als bemiddelaar nodig. De realiteit is dat er geen God buiten je is; het is de uitvinding van de priester.

En hij heeft een geweldige zaak uitgevonden. Eeuwenlang heeft hij mensen uitgebuit, of ze nu Hindoes, Mohammedanen, Christenen of Joden zijn – het maakt niet uit. Er is maar één ding waar elke religie op staat: dat een directe relatie met God niet mogelijk is. Ze geven geen reden waarom. Ik heb bomen direct to God zien bidden; de rivieren en de de bergen hebben geen priesters. Denk je dat dit hele bestaan behalve de mensheid geen relatie heeft met God? Het heeft een sterkere relatie met God dan de mensheid. Het is enkel de mensheid die is afgedwaald. Heb je ooit een verhaal gehoord, in een religie, in een land, dat God een paar bomen uit de Hof van Eden heeft verbannen? Of een paar dieren, of een paar vogels? Het is alleen de mensheid die verbannen is. Het verhaal is significant. Het betekent gewoon dat het hele bestaan geworteld is in God. Alleen omdat de mens een denkend hoofd heeft, is hij ver afgedwaald. Het denken is in staat overal heen te dwalen – je kan hier zitten en je denken kan ergens in Amerika dwalen, of ergens in Duitsland, of ergens in Japan, of misschien op de maan.... Er zijn allerlei soorten lunatics, maanzieken. Het is heel zeldzaam dat je hier bent, heel

zeldzaam om op de plek te zijn waar je bent. Je denken dwaalt altijd ergens anders. Het is nooit hier, het nooit nu. Dit dwalende denken heeft je ver weg geleid van je eigen innerlijke zijn. En dit is een grote mogelijkheid voor uitbuiting geworden. Overal over de wereld, als paddestoelen, zijn priesters en religies en heilige boeken opgedoken. Er bestaan drie honderd religies. Ze verschillen op elk punt, behalve op één, en dat is dat de priester absoluut nodig is. Elk intelligent mens kan zien dat religies er niet voor jou zijn, deze religies zijn er voor het priesterschap. Ze zijn parasieten, katholieke parasieten, protestante parasieten, hindoe parasieten, ze komen in alle soorten en maten! Mijn inspanning hier om jullie vrij van de ketens van het priesterschap te maken. Zodra je vrij bent van de ketens van het priesterschap ben je niet langer een Christen, niet langer een Hindoe, niet langer een Jood. Je bent simpel en puur een menselijk wezen. Je bent al heel dichtbij je thuis gekomen; de priester leidde je af.

Een oud verhaal vertelt dat de duivel onder een boom zijn ochtend thee zat te drinken en een jonge discipel komt aangerend, heel erg verstoord. Hij zegt, "Wat ben je aan het doen? Je zit hier, een kop thee te drinken en onze hele onderneming zit in moeilijkheid. Iemand op aarde heeft de waarheid gevonden!"

De oude man lachte. Hij zei, "Je bent te jong, je kent niet alle geheimen. Maak je geen zorgen, mijn mensen zijn daar ook."

De jonge discipel kon zijn oren niet geloven. Hij zei, "Ik kom er vandaan en heb niemand van onze mensen gezien."

De oude duivel zei, "Het is niet nodig om onze mensen te sturen. Ik heb de priesters gecreëerd. En zij omringen de man. Nu zijn ze een muur geworden tussen de man en de mensen. Wat de man ook zegt, de priesters zullen het interpreteren en het verdraaien."

"De waarheid is vele malen gevonden," zei de oude duivel, "maar zolang de priesters bestaan zal de waarheid gevonden worden en weer verloren gaan, omdat de priesters onmiddellijk beginnen te interpreteren, georganiseerde religies maken rondom de waarheid – kerken, tempels, moskeeën – en de waarheid gaat verloren in hun interpretaties, in hun commentaren.

Wat voor een commentaren kunnen ze maken? Ze kennen de waarheid niet. De waarheid heeft geen commentaar nodig, het is puur een ervaring. Je kent hem of je kent hem niet. Er is geen derde positie. Daarom ben ik zo op mijn gemak. Ga lekker zitten en drink een kop thee."

Het verhaal is veelzeggend. Kijk uit voor priesters, kijk uit voor georganiseerde religies, kijk uit voor anderen die je vertellen wat de waarheid is. Niemand kan het je vertellen. Je zult hem zelf moeten vinden. En hij is zo dichtbij dat je niet op een verre reis hoeft. Je moet in stilte gaan, in diepe vrede, voorbij woorden en voorbij gevoelens en plotseling zul je de tempel van bewustzijn vinden. En als je er binnen gaat verdwijnt je. Alleen God is. Dat is je authentieke realiteit. God is je ziel.

Vraag 2

Ik houd van dit zen verhaaltje, omdat het ook de smaak van uw kindertijd verhalen heeft.

Ikkyu, de zenmeester was heel slim, zelfs als een jongetje al. Zijn leraar had een waardevol theekopje, een zeldzaam antieke. Het gebeurde dat Ikkyu het kopje brak en hij was diep geschokt. Hij hoorde de voetstappen van zijn leraar en verborg de scherven achter zich. Toen de meester verscheen, vroeg Ikkyu, "Waarom moeten mensen sterven?"

"Dat is natuurlijk," legde de oude man uit. "Alles moet sterven en heeft maar een bepaalde tijd te leven."

Ikkyu haalde het gebroken kopje te voorschijn en voegde toe, "Het was tijd voor uw kopje om te sterven."

Gayan, Ikkyu is één van de meest belangrijke zenmeesters van Japan. Er zijn veel verhalen over hem die nieuwe deuren voor je kunnen openen voor contemplatie en meditatie. Dit is het eerste verhaal over zijn kindertijd, toen hij zelf nog geen meester was, maar nog een andere meester diende. Hij deed kleine dingen voor hem. Maar iemand die verlicht zal raken heeft vanaf het begin een helderheid, een scherpheid en een intelligentie die mensen met veel moeite niet eens kunnen bereiken op hoge leeftijd. Dit verhaal is prachtig. Ikkyu was een heel slim kind. Degene die verlicht zal raken brengt bijna negen-en-negentig procent van zijn verlichting mee uit het verleden. Er was nog maar een klein stukje toen hij de dood kwam. Zulke mensen sterven bewust. En omdat ze bewust sterven weten ze dat de dood enkel een realiteit van de buitenkant is; voor zover de innerlijke ervaring is beschouwd is het maar een verandering van huis. Leven gaat door. Zelfs in de moeders buik laat degene die verlicht zal raken indicaties van intelligentie zien.

Dit lijkt ongelooflijk, maar de Boeddhisten, de Jaina's – de twee grote religies in de wereld die meer verlichte mensen hebben geproduceerd dan elke andere religie – beide hebben dit idee, dat wanneer een kind in de moeders buik zit hij indicaties geeft dat hij niet een gewoon, onbewust kind is. Geschriften beschrijven precies hoe hij indicaties geeft: hij geeft bepaalde dromen aan de moeder; hij kan bepaalde dromen projecteren. En voor duizenden jaren heeft het Oosten het fenomeen verlichting bestudeerd. Bijvoorbeeld: de witte olifant is een heel zeldzame kwaliteit. Misschien heeft niemand van jullie ooit een witte olifant gezien – behalve in talen. Als je iets wil afkeuren zeg je, “Het is een witte olifant, ik wil het niet. Het is onnodig duur.” Het kind in de moeders buik, dat verlicht zal raken in dit leven, heeft haar steeds een droom over een witte olifant. Daarover zijn de Boeddhisten en de Jaina's het eens – omdat ze beiden hard gewerkt hebben om uit te vinden welke indicaties de bewuste dood van een persoon naar de moeder, bij wie het in de buik binnen is gegaan, zal brengen. Er zijn veel andere dromen waar ze het ook over eens zijn – omdat ze zo vaak herhaald zijn en het alleen zo was als de persoon verlicht zou raken.

Dus het is niet alleen slimmigheid, het is bewustzijn. Ik zal niet zeggen dat het alleen slimmigheid is. Slimmigheid is gewoon; dat is beschikbaar voor iedereen. Er zijn duizenden jongens en meisjes die slim zijn. Wie het verhaal heeft geschreven, Gayan, heeft geen idee van verlichting; anders zou dit woord niet gebruikt zijn. Het laat bewustzijn zien, het laat aanwezigheid zien. “Zijn leraar had een waardevol thee kopje.” Onthoudt weer dat er niet wordt gezegd dat zijn meester een waardevol theekopje had – want de esoterische tradities van alle mysteriescholen maken onderscheid tussen leraar en meester. De leraar leert je simpelweg filosofieën, theologieën – hij brengt de wetenschap die in de geschriften staat over – maar hijzelf is niet verlicht. Hij is een wetenschappelijk persoon, een geleerd persoon. Maar dit is niet zijn eigen ervaring. “Zijn leraar had een waardevol theekopje.” In China, in Japan hebben ze het een grote kunst gemaakt.

Net gisteren heeft een van mijn sannyasins uit Spanje een heel waardevol Chinees theekopje voor me meegenomen. Het is antiek; het was geproduceerd in de dertiende eeuw – heel fragiel, maar heel mooi. Om zo lang geleefd te hebben, met zo'n fragiliteit – het is heel dun... En omdat de thee ceremonie zo'n religieus fenomeen is geworden in China en Japan hebben alle kloosters prachtige thee ceremonie tempels – in de tuin, omgeven door vijvers, mooie bomen, vogels, zwanen, pauwen. En de thee ceremonie is een religieus fenomeen; het is niet iets alledaags. De manier waarop jij thee drinkt is alledaags. De manier waarop thee wordt geserveerd in een Zen klooster is heilig. En om het alledaagse in het heilige te transformeren is een grote kunst. Je moet je schoenen buiten laten. Je zit in een cirkel, luisterend naar de “samoar” die zijn geluid maakt, het kokende water, de vogels die buiten zingen, het windje dat de geuren van bloemen brengt. Er wordt niets gezegd; het is een meditatie. En de gastvrouw brengt zeldzamen antieke

kopjes die misschien bestaan hebben voor honderden jaren, Ze hebben zo lang overleefd, omdat ze met zoveel respect en eerbied in de handen worden genomen. En de thee wordt ingeschonken... Dan beginnen de mensen niet gewoon thee te drinken. Eerst ruiken ze het aroma, en dan langzaam, langzaam, alsof ze een gebed maken met elk slokje van de thee. En omdat de kopjes en alles heilig is kunnen ze honderden jaren overleven. Onze kopjes zijn veel sterker, dikker, maar breken sneller. Je kan in geen enkel ander land kopjes vinden van duizend jaar oud en nog steeds in gebruik en jong en fris. In stilte wordt de thee gedronken. En ze buigen allemaal – de gastvrouw buigt voor de gast. Met een zorg, met liefde zetten ze hun kopjes terug. En langzaam, langzaam vertrekt de gast. Geen enkel woord wordt gezegd, alleen gebaren. Dit is symbolisch voor een diep inzicht dat als je wilt je hele leven een heilig fenomeen kan worden.

Als thee drinken heilig kan worden, waarom zou er dan iets dagelijks moeten blijven? In de wereld, mensen die Zen niet begrijpen... zelfs vrijen is niet heilig; het is iets lelijks, vol van schuld, veroordeling. Mensen houden van elkaar uit een biologische nood, niet als een spirituele daad om je geliefde te ontmoeten. Ik heb altijd gedacht, wanneer ik een verwijzing naar de thee ceremonie tegen kwam, dat mijn mensen een liefdes ceremonie zouden moeten creëren. Het geen kwestie van nemen en wegwezen moeten zijn. Je zou een tempel moeten hebben, een liefdestempel in je huis, waar niets anders wordt gedaan. Je gaat er alleen heen om muziek te maken, te dansen, te zingen, wierook te branden. En liefde moet niet iets worden wat overwogen is. Je luistert gewoon naar muziek en danst en zingt en de hele kamer is vol van geur, de wierook. En als liefde spontaan gebeurt, geen cerebraal iets waar je aan gedacht hebt... het is denken wat je lelijk maakt. Als het puur spontaan is wordt het het mooiste gebed dat je kan vinden in het menselijk leven – de waardevolste meditatie. Ik noem het een liefdes ceremonie.

Het gebeurde dat Ikkyu dit kopje brak en hij was heel erg geschrokken. Hij was een klein kind en deze kopjes zijn heel fragiel. Toen hij de voetstappen van de leraar hoorde verborg hij de scherven achter zich. Toen de meester verscheen vroeg Ikkyu, “Waarom moeten mensen sterven?”

Dit is geen slimmigheid, dit is fantastische intelligentie. Waarom moeten sterven? “Dit is natuurlijk”, legde de oude man uit. “Alles moet sterven en heeft maar een bepaalde tijd te leven.” Ikkyu, haalde het gebroken kopje te voorschijn, en voegde toe, “Het was tijd voor uw kopje om te sterven.”

Hij maakte van een ongeluk een heilige ervaring. Door de dood erbij te betrekken had hij eerst de leraar de mond gesnoerd – nu kan hij niets zeggen. Als alles een tijd heeft en dan moet sterven, dan moet hij accepteren dat het kopje gestorven is. Maar het is niet maar een verhaaltje. Ikkyu, toen hij zelf een meester was, vertelde altijd vaak over dit incident – dat de dood een natuurlijk fenomeen is en men zich er geen zorgen over moet maken en men er niet verdrietig om moet zijn. Iets waar men verdrietig over kan zijn is een ongeleefd leven. Je blijft jezelf maar voortslepen zonder te leven – dat is zonde. Je vegeeteert; je zingt niet de melodieën die je zou moeten zingen, je danst niet de dans die in je potentieel ligt, in diepe slaap; je brengt je intelligentie niet tot zijn hoogste piek.

Je zult verrast zijn dat zelfs de zogenaamde grote geniën maar vijftien procent van hun intelligentie gebruiken. Vijfentachtig procent van hun intelligentie blijft onbenut. En dit gaat over onze grote genieën – getalenteerde mensen gebruiken ongeveer tien procent, en de gewone massa gebruikt niet meer dan zeven procent. Je vraagt je af, als mensen hun volle intelligentie zouden gebruiken, dan zou de hele aarde een totaal andere plek zijn – veel levendiger, veel rijker, veel mooier. Het enige waar je verdrietig om zou moeten zijn is dat je niet leeft, gewoon de tijd door brengt.

De dood is niet iets om verdrietig over te zijn – als hij volgt op een vervuld leven, als het tot een leven komt als een crescendo, een climax, heeft een eigen schoonheid. Ik wil dat mijn mensen totaal leven, en intens, hun levenslicht van twee kanten laten branden. Als ze het voor elkaar krijgen om totaal en intens te leven in al hun acties, zal hun dood van een grotere schoonheid zijn dan dat hun leven ooit geweest zijn – omdat de dood de hoogste piek is, de laatste aanrakingen van de schilder op het schilderij. Daarom heb ik gezegd dat de dood gevierd moet worden net als dat het leven gevierd moet worden. Beide zijn natuurlijk, beide zijn cadeautjes. Het leven is vermoeiend; er komt een tijd dat je op bent. De dood komt als een grote hulp. Het is niets dan ontspanning, een diepe ontspanning. En het is niet het einde, het is slechts het begin van een nieuw leven. Als je eraan denkt als aan een einde zul je je ellendig voelen – denk eraan als het begin van een nieuw leven. Gewoon een klein verschil van nadruk en je hele ervaring verandert van kleur, van schoonheid. Waar verdriet was zal vrolijkheid zijn en waar tranen waren van ellende, pijn, angst daar zullen tranen zijn van voldoening, tevredenheid, gelukzaligheid. Dezelfde tranen met een nieuwe betekenis, dezelfde tranen met nieuwe muziek; dezelfde dood, maar met een totaal andere smaak.

Toen Ikkyu zelf stierf verzamelde hij al zijn discipelen en vroeg hen, “Vertel me een nieuwe manier van sterven, want ik ben niet geïnteresseerd in imitatie. Mensen sterven op bed; ik wil niet op bed sterven.”

Het bed is het gevaarlijkste wat er is – 99.9 procent van de mensen sterft er, kijk uit! Dus wanneer je naar bed gaat, onthoud: deze plek is heel dichtbij het kerkhof. Zijn discipelen wisten dat hij een gekke man was – wie heeft er ooit moeilijk gedaan over hoe je sterft? Mensen gaan gewoon dood...

Ikkyu vroeg, “Heeft er iemand een suggestie? Een man zei, “U kunt sterven zittend in de lotus houding.” Ikkyu zei, “Dat is niet nieuw. Vele andere meesters zijn in die houding gestorven. Kom met iets nieuws, origineels!” Een man zei, “U kunt staande sterven.”

Ikkyu zei, “Dat lijkt een beetje beter.”

Maar een discipel sputterde tegen; hij zei, “Hoewel het niet bekend is ken ik een Zen meester die staande gestorven is. Dus u zult nummer twee zijn.”

Ikkyu zei, “Wijs het dan af. Kom met iets nieuws. Ik wil de eerste zijn!”

Eén van zijn discipelen kwam met een idee, “Dan is er maar één manier. U sterft staande op uw hoofd, in de kopstand, sirhsan. Dat heeft niemand ooit geprobeerd.”

Ikkyu zei, “Dat is waar. Dat is wat voor mij! Ik ben je zo dankbaar.”

Hij ging op zijn hoofd staan en stierf. Nu zaten de discipelen in de problemen. Ze wisten wat ze moesten doen als iemand op bed stierf – dat zijn kleding verwisseld moet worden, dat hij gewassen moet worden, schone kleding aangetrokken moet worden en dat hij dan naar de begrafenis wordt gebracht – maar wat te doen met deze man die op zijn hoofd staat? Hij is niet eens omgevallen en hij is dood! Ze probeerden op elke mogelijke wijze uit te vinden of hij dood of levend was. Hij was dood, maar er was geen voorbeeld, dus wisten ze niet welke procedure gevolgd moest worden.

Iemand zei, “Ik ken zijn oudere zus die ook een Zen mystica is. Ze leeft in een klooster dichtbij. En hij was altijd respectvol naar haar. Ik zal haar roepen, misschien kan ze iets zeggen. Het is beter wat onderzoek te doen voordat we iets verkeerd doen.”

De zus kwam en ze was heel boos. Ze kwam en zei, “Ikkyu, je hele leven heb je streken uitgehaald; gedraag je tenminste als je dood bent! Ga gewoon in je bed liggen!”

En Ikkyu sprong op en ging op bed liggen en stierf. En de zus vertrok gewoon. Ze bekommerde zich niet om zijn dood.

In het Oosten wordt geloofd dat het niet goed is om de orders van de ouderen niet op te volgen, en vooral op zo'n moment. De discipelen waren verbaasd, want ze hadden alles geprobeerd – het hart klopte niet, er was geen pols, ze hadden en spiegel voor zijn neus gehouden en er waren geen sporen van wasem geweest. Wat was er gebeurd? Toen de zus tegen hem schreeuwde sprong hij meteen op als een gehoorzaam kind, ging in bed liggen en stierf! Zelfs de dood is een spel. En de zus wachtte niet eens op de begrafenis. Voor hen die weten dat het leven eeuwig is betekent de dood niets. Het is enkel de dood van je fysieke lichaam, niet van je bewustzijn. En in het bijzonder een man als Ikkyu wordt niet herboren; hij zal niet nog eens opgesloten worden in een ander lichaam. Hij zal verhuizen naar de eeuwigheid, de oceaan van bewustzijn van het hele bestaan. Het is een feestelijk moment.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Ik kwam hier verward, niet wetend wie ik ben. Velen dagen bij u zittend heb ik mijn hart horen vragen en uw stem horen antwoorden. Elke dag heeft u mijn woorden en vragen gehoord. Nu zit ik in uw aanwezigheid, mijn hart is stiller. Soms een sprongetje van plezier, een verlangen te dansen of je een knuffel te geven, anders niets... geen vragen, geen antwoorden, geen problemen. Osho, slaap ik weer?

Anand Shobha, je zegt, “Ik kwam hier verward, niet wetend wie ik ben. Velen dagen bij u zittend heb ik mijn hart horen vragen en uw stem horen antwoorden. Elke dag heeft u mijn woorden en vragen gehoord. Nu zit ik in uw aanwezigheid, mijn hart is stiller. Soms een sprongetje van plezier, een verlangen te dansen of je een knuffel te geven, anders niets... geen vragen, geen antwoorden, geen problemen. Osho, slaap ik weer?”

Nee Anand Shobha. Hiervoor sliep je, toen je vol verwarring was, toen je geen idee had van wie je was, toen er zoveel vragen te stellen waren, zoveel antwoorden te ontvangen – dat was de tijd van je slaap. Toen je hart stiller werd, kwam je ontwaken dichterbij. Nu zeg je, “Soms een sprongetje van plezier, een verlangen om te dansen of je een knuffel te geven, anders niets... geen vragen, geen antwoorden, geen problemen.”

Je bent gezegend, want de verwarring is verdwenen, de wolken zijn weggetrokken en de zon schijnt stralend. Als er geen vragen en problemen zijn kun je niet slapen; het gebeurt alleen als je wakker en alert bent. Dus het is niet dat je in slaap valt. Je was in slaap en nu ben je eruit gekomen. Geniet nu, dans, zing als dankbaarheid naar het bestaan. Wat kunnen we anders doen om onze dankbaarheid te tonen? Woorden zijn nutteloos, want het bestaan verstaat geen enkele taal. Het begrijpt alleen je vreugde, je gelukzaligheid, je extase... niet in woorden, maar in jouw ervaring van ze. Dus houd je niet in. Dit is de enige weg en de enige mogelijkheid, om zo waanzinnig te dansen dat de danser verdwijnt en alleen de dans overblijft. En het bestaan zal het begrijpen. Zing zo totaal dat de zinger niet achterblijft, maar totaal verdrinkt in de muziek, de muziek zelf wordt. En het bestaan zal het begrijpen. Het bestaan heeft haar eigen existentiële taal – dit is de existentiële taal.

Ik heb eens gehoord van twee generaals die na de tweede wereldoorlog in een restaurant in Londen zaten. Eén was een Duitser en de ander was een Engelsman. De Duitse generaal zei tegen de Engelse generaal, “Ik kom er maar niet uit waarom we de tweede wereldoorlog verloren hebben. We waren machtiger en we wonnen onafgebroken vijf jaar lang. Wat ging er mis?” De Engelsman lachte. Hij zei, “Niets ging mis, je vergat alleen iets kleins. En dat is dat ons Britse leger altijd naar het veld ging, naar het front, nadat we gebeden hadden tot God, ‘Heer geeft ons de overwinning.’ De Heer was met ons. Onze gebeden hebben zich machtiger bewezen dan jullie macht.”

Het was de eerste keer dat de Duitse generaal lachte. Hij zei, "Jij bent dom. Denk je dat wij niet baden? Wij baden ook en de Heer was vijf jaar lang onafgebroken met ons."

De Engelse generaal zei, "In welke taal baden jullie?"

De Duitser zei, "In de Duitse taal natuurlijk."

De Engelse generaal zei, "Dat is het probleem. God verstaat geen Duits! Behalve Engels begrijpt Hij geen enkele andere taal."

Maar dit is de houding van alle rassen, van alle landen van de wereld. Joden denken dat God alleen Hebreeuws kent, Hindoes denken dat God alleen Sanskriet kent en Mohammedanen weten dat God alleen Arabisch kent. Maar ik wil je vertellen dat God geen van deze talen kent. Deze zijn allemaal door de mens gemaakt. God verstaat alleen wat hij gemaakt heeft. Hij verstaat deze vogeltjes en zij praten Engels noch Duits. God verstaat zelfs de stilte van de bomen, de geur van de bloemen, het lied van een rivier die van de berg afdaald, de eeuwige vrede die in de Himalaya heerst. Dit zijn de talen die God verstaat. Wees stil, wees vrolijk, zing een lied, word een dans. Ik zeg niet dans, ik zeg word een dans en je gebed heeft de verste bron van het bestaan bereikt.

Er was eens een soefi mysticus, Jabbar. Het engelse woord gibberish komt van Jabbar, want hij gebruikte een absoluut absurde taal. Het was helemaal geen taal. Hij ging door met het uitvinden van geluiden, woorden, van alles. Niemand kon verstaan wat hij zei. Het was als kleine kinderen die spelen, wanneer ze leren te spreken – en allerlei geluiden maken – zelfs de geluidjes maken hen blij. En zijn discipelen vroegen hem vele malen, "Waarom neem je moeite? Je gaat maar door met het uitvinden van geluiden, woorden die in geen enkele taal bestaan, geen enkel woordenboek..."

Maar mystici zijn mystici. Hij veranderde nooit zijn idee. De mensen dachten dat er wel snel niemand meer naar hem zou komen luisteren. Maar ze waren verbaasd, hij had meer discipelen dan welke andere mysticus uit die tijd. En de mensen snaptten het niet; wat gebeurt er? Wat gebeurde was iets fantastisch. Luisterend naar Jabbar had je hoofd niks te doen. Je kon niet interpreteren, je kon niet zeggen, "Dit is goed, dit is fout." Je wist niet wat het was. En spontaan, door naar hem te luisteren stopte je denken – dat deze man gek is en je kunt er niet achter komen wat het is. Geen komma, geen puntkomma, geen punt; hij ging gewoon door en door. Hij moet heel inventief geweest zijn. En hij genoot er heel erg van. Hij lachte alsof hij een grap had verteld, en dan begon hij weer. Het samenkomen van zijn discipelen nam toe, want gewoon door bij hem te zitten, naar zijn gibberish te luisteren, werden hun gedachten stil. En dat was de bedoeling, dat was zijn middel. En wanneer hun denken stil werd, waren ze in meditatie. Zodra je denken stil wordt is je hele bewustzijn schoon en puur.

En die helderheid, die puurheid is je goddelijkheid. Veel meer mensen hebben God begrepen door Jabbar zijn gibberish dan door grote geleerden. Ik heb nooit gehoord dat iemand God heeft ervaren door veel te studeren. Maar Jabbar moet een heel unieke man geweest zijn. Het is heel zonde dat er geen manier was om op te nemen in die tijd; anders had wat hij ook zei een van de heiligste geschriften kunnen worden. Niemand zou het kunnen begrijpen – maar je hoeft niets te begrijpen, je moet alleen maar stil zijn, je moet alleen maar afwezig zijn. Dus hoe dan ook, zingend of dansend, wat je ook afwezig maakt, je wordt meteen gevuld met de aanwezigheid van God. Plotseling wordt je je bewust van je eigen innerlijke licht.

De laatste woorden van Gautama Boeddha waren , *appo deepo bhavo*: Be a light unto yourself. En deze woorden werden gezegd tegen zijn hoofd discipel, Ananda, die tweeënveertig jaar met hem was geweest, als een schaduw, non-stop, dag in, dag uit. Maar hij was niet verlicht geraakt.

En velen die na hem waren gekomen waren wel verlicht geraakt. Dus hij huilde, zittend naast de Boeddha en hij zei, “Je verlaat ons.”

Maar Boeddha verklaarde, “Ik ga vandaag dood. Als de zon ondergaat, zal ik mijn bewustzijn uit mijn lichaam terugtrekken en oplossen in het universele.”

Ananda barstte in tranen uit. Hij zei, “Wat zal er met mij gebeuren? Ik ben tweeënveertig jaar bij je geweest en toch ben ik niet verlicht; en nu ga je weg. En je gaat voor altijd, je zult niet terug komen in een ander lichaam, dus er is geen mogelijkheid je opnieuw te ontmoeten.” Boeddha zei, “Dat is de barrière. Jij denkt dat ik je verlicht kan maken – dat is waarom deze tweeënveertig jaar voorbij zijn gegaan zonder dat je het bereikt hebt. Misschien zul je na mijn dood, binnen vierentwintig uur verlichting worden. Tweeënveertig jaar was er hoop dat ik iets zou doen. Niemand kan iets doen. Wees een licht voor jezelf.”

Dit waren zijn laatste woorden. Toen hij stierf, kwam Ananda niet van zijn plek, en exact binnen vierentwintig uur werd hij verlicht. Hij had elke mogelijke dag verlicht kunnen worden. Deze tweeënveertig jaar hoopte hij dat hij, omdat hij de hoofd discipel van Gautama Boeddha was, hij niets hoefde te doen. Maar de dood van Buddha kwam als zo'n schok dat zijn hele denken stopte. De andere discipelen waren bezorgd dat hij gek zou worden. Hij had zo van Gautama Boeddha gehouden en hij was een oudere neef-broer van Gautama Boeddha. En hij had hem gevolgd, hem bediend.... hij kan gek worden. En de manier waarop hij zat – bijna bevroren, als een standbeeld. Ze dachten dat het onverdraaglijk voor hem was om Gautama Boeddha dood te zien. Maar wat eigenlijk gebeurde was dat Ananda niet gek geworden was, Ananda was ook gestorven met Gautama Boeddha.

Zijn denken stopte op het moment dat Boeddha met ademen stopte. In deze nietsheid, in deze stilte, werd hij zich bewust van wat Boeddha had gezegd in zijn laatste boodschap. Hij zag zijn eigen innerlijke vlam, zijn eigen innerlijke licht. En na vierentwintig uur, was het eerste dat hij deed lachen. Iemand vroeg, “Waarom lach je?”

Hij zei, “Ik lach omdat ik wachtte tot Gautama Boeddha iets zou doen, en dat waarop ik wachtte was altijd al binnenin me. Ik had elk moment naar binnen kunnen gaan en het was van mij.”

Anand Shoba, dit is een gelukkig moment voor je. Houd je niet in. Wees totaal in je dans, wees totaal in je plezier, wees totaal in je gelukzaligheid. Het is het moment van wakker worden. Het is jouw ochtend gloren.

Ok Vimal?

Ja Osho.